

Evrei

¹ Dumnezeu, care în multe dăți și în diferite feluri, le-a vorbit odinioară părinților prin profeți,

² În aceste zile de pe urmă ne-a vorbit prin Fiul său, pe care l-a pus moștenitor a toate, prin care a și făcut lumile;

³ Care, fiind strălucirea gloriei lui și întipărirea persoanei lui și susținând toate prin cuvântul puterii lui, după ce a făcut prin el însuși curățarea păcatelor noastre, s-a așezat la dreapta Maiestății în înălțime;

⁴ Fiind făcut cu atât mai bun decât îngerii, cu cât a obținut prin moștenire un nume nespus mai bun decât ei.

⁵ Căci, căruia dintre îngeri i-a spus el vreodată: Tu ești Fiul meu, astăzi te-am născut? Și din nou: Eu îi voi fi Tată și el îmi va fi Fiu?

⁶ Și din nou, când îl aduce în lume pe întâiul născut, el spune: Și să i se închine toți îngerii lui Dumnezeu.

⁷ Și despre îngeri spune: Cel ce îi face pe îngerii lui duhuri și pe servitorii lui o flacără de foc.

⁸ Dar Fiului îi spune: Tronul tău, Dumnezeule, este pentru totdeauna și întotdeauna; un sceptru al dreptății este sceptrul împărăției tale.

⁹ Tu ai iubit dreptatea și ai urât nelegiuirea; de aceea Dumnezeu, Dumnezeul tău, te-a uns cu untdelemnul veseliei mai presus de tovarășii tăi;

¹⁰ Și tu, Doamne, la început ai întemeiat pământul; și cerurile sunt lucrarea mâinilor tale;

¹¹ Ele vor pieri, dar tu rămâi; și toate se vor învechi precum o haină;

¹² Și ca pe un veșmânt le vei face sul și vor fi schimbate; dar tu ești același; și anii tăi nu vor înceta.

¹³ Și căruia dintre îngeri i-a spus vreodată: Șezi la dreapta mea, până voi face pe dușmanii tăi sprinjinul piciorului tău?

¹⁴ Nu sunt toți duhuri servitoare, trimise să servească pentru cei ce vor fi moștenitori ai salvării?

2

¹ De aceea ar trebui să dăm cea mai mare atenție lucrurilor pe care le-am auzit, ca niciodată să nu le lăsăm să treacă pe lângă noi.

² Căci dacă cuvântul vorbit prin îngeri a fost neclintit, și fiecare încălcare de lege și neascultare a primit o dreaptă răsplătire;

³ Cum vom scăpa noi dacă neglijăm o salvare atât de mare? Care, întâi a început să fie vorbită de Domnul, și ne-a fost confirmată prin cei ce l-au auzit,

⁴ Dumnezeu de asemenea aducându-le mărturie, deopotrivă cu semne și minuni și diferite miracole și daruri ale Duhului Sfânt, conform voii sale.

⁵ Fiindcă nu îngerilor le-a supus lumea ce are să vină, despre care vorbim.

⁶ Iar unul, într-un anume loc a adevărit, spunând: Ce este omul, ca să îți amintești de el? Sau fiul omului, ca să îl cercetezi?

⁷ L-ai făcut puțin mai prejos decât îngerii, l-ai încoronat cu glorie și onoare și l-ai așezat peste lucrările mâinilor tale;

⁸ Toate le-ai supus sub picioarele lui. Căci prin faptul că el a supus toate sub el, nu i-a lăsat nimic nesupus. Dar acum, încă nu vedem toate cele supuse lui.

⁹ Dar vedem pe Isus, care a fost făcut puțin mai prejos decât îngerii, pentru suferirea morții, încoronat cu glorie și onoare, ca prin harul lui Dumnezeu, să guste moartea pentru fiecare om.

¹⁰ Fiindcă i se cuvenea lui, pentru care sunt toate și prin care sunt toate, în aducerea multor fii la glorie, să desăvârșească pe căpetenia salvării lor prin suferințe.

¹¹ Fiindcă deopotrivă cel ce sfințește și cei sfințiți, sunt toți dintr-unul; din care cauză, nu se rușinează să îi numească frați,

¹² Spunând: Voi vesti numele tău fraților mei, în mijlocul bisericii îți voi cânta laudă.

¹³ Și din nou: Eu îmi voi pune încrederea în el. Și din nou: Iată, eu și copiii pe care mi i-a dat Dumnezeu.

¹⁴ Fiindcă, după cum copiii sunt părtași cărnii și sângelui, în același fel și el s-a împărtășit din aceleași, pentru ca prin moarte să nimicească pe cel ce avea puterea morții, care este diavolul,

¹⁵ Și să elibereze pe aceia care, prin frica morții, erau toată viața lor supuși robiei.

¹⁶ Fiindcă, într-adevăr, nu a luat asupra lui natura îngerilor, ci a luat asupra lui sămânța lui Avraam.

¹⁷ De aceea în toate i se cuvenea a fi făcut asemenea fraților săi, ca să fie mare preot milos și credin-

cios în cele privitoare la Dumnezeu, pentru a face împăcare pentru păcatele poporului.

¹⁸ Fiindcă, în aceea că el însuși a suferit, fiind ispitit, este în stare să ajute pe cei ispitiți.

3

¹ De aceea, frați sfinți, părtași ai chemării cerești, luați aminte la Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre, Cristos Isus,

² Care a fost credincios celui ce l-a rânduit, așa cum și Moise a fost credincios în toată casa lui.

³ Fiindcă acesta a fost considerat demn de mai multă glorie decât Moise, întrucât cel ce a zidit casa are o mai mare onoare decât casa.

⁴ Căci fiecare casă este zidită de cineva, dar cel ce zidește toate este Dumnezeu.

⁵ Și Moise, într-adevăr, a fost credincios în toată casa lui ca servitor, pentru mărturia acelor lucruri ce urmau să fie vorbite după aceea;

⁶ Dar Cristos ca fiu peste propria lui casă; a cărei casă suntem noi, dacă neclintit ținem strâns cutezanța și bucuria speranței, până la sfârșit.

⁷ De aceea, (așa cum spune Duhul Sfânt: Astăzi, dacă veți auzi vocea lui,

⁸ Nu vă împietriți inimile, ca în răzvrătire, în ziua ispitirii în pustie,

⁹ Când părinții voștri m-au ispitit, m-au încercat și au văzut faptele mele patruzeci de ani.

¹⁰ De aceea m-am mâhnit pe această generație și am spus: Ei totdeauna se rătăcesc în inima lor și nu au cunoscut căile mele.

¹¹ Așa că am jurat în furia mea: Nu vor intra în odihna mea).

¹² Luați seama, fraților, ca nu cumva să fie în vreunul dintre voi o inimă rea a necredinței, pentru a se îndepărta de Dumnezeu cel viu.

¹³ Ci îndemnați-vă zilnic unii pe alții, cât timp se spune: Astăzi, ca nu cumva să fie vreunul dintre voi împietrit prin înșelătoria păcatului.

¹⁴ Fiindcă suntem făcuți părtași ai lui Cristos, dacă ținem strâns începutul încrederii noastre neclintit până la sfârșit;

¹⁵ Deoarece se spune: Astăzi, dacă veți auzi vocea lui, nu vă împietriți inimile ca în răzvrătire.

¹⁶ Fiindcă unii, după ce au auzit, s-au răzvrătit; însă nu toți care au ieșit din Egipt, prin Moise.

¹⁷ Dar pe cine s-a mâhnit el patruzeci de ani? Nu pe cei ce au păcătuit, ale căror trupuri moarte au căzut în pustie?

¹⁸ Și cui a jurat el că nu vor intra în odihna lui, dacă nu celor ce nu au crezut?

¹⁹ Așadar, vedem că nu au putut să intre din cauza necredinței.

4

¹ Așadar, fiindu-ne lăsată o promisiune de a intra în odihna lui, să ne temem ca nu cumva unora să le pară că unii nu ați ajuns la ea.

² Pentru că nouă, ca și lor, ne-a fost predicată evanghelia; dar cuvântul predicat nu le-a folosit, nefiind amestecat cu credință în cei ce l-au auzit.

³ Fiindcă noi, care am crezut, intrăm în odihnă, cum a spus el: Așa cum am jurat în furia mea, dacă vor intra în odihna mea; cu toate că faptele fuseseră terminate de la întemeierea lumii.

⁴ Fiindcă într-un loc oarecare a vorbit astfel despre ziua a șaptea: Și Dumnezeu s-a odihnit în ziua a șaptea de toate lucrările lui.

⁵ Și în acest loc din nou: Dacă vor intra în odihna mea.

⁶ De aceea văzând aceasta, rămâne că unii trebuie să intre în ea, iar cei cărora le-a fost predicată întâi nu au intrat din cauza necredinței.

⁷ Din nou, rânduiește o zi anume, spunând în David: Astăzi, după atâta timp; cum se spune: Astăzi, dacă veți auzi vocea lui, nu vă împietriți inimile.

⁸ Căci dacă Isus le-ar fi dat odihnă, atunci nu ar mai fi vorbit el după aceea, despre o altă zi.

⁹ De aceea rămâne o odihnă pentru poporul lui Dumnezeu.

¹⁰ Fiindcă cel ce a intrat în odihna lui, s-a și oprit de la propriile lucrări, așa cum Dumnezeu s-a oprit de la propriile lucrări.

¹¹ Așadar, să ne străduim să intrăm în acea odihnă, ca nu cumva cineva să cadă după același exemplu al necredinței.

¹² Căci cuvântul lui Dumnezeu este viu și puternic și mai ascuțit decât orice sabie cu două tăișuri, străpungând până la separarea sufletului și a duhului și a încheieturilor și a măduvei și este cel ce discernе gândurile și intențiile inimii.

¹³ Și nu este creatură care să nu fie arătată înaintea lui, ci toate sunt goale și deschise ochilor celui cu care avem a face.

¹⁴ Văzând atunci că avem un mare preot însemnat, care a trecut în ceruri, pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, să ținem strâns mărturisirea noastră.

¹⁵ Fiindcă nu avem un mare preot care nu poate

să simtă compasiune pentru neputințele noastre, ci în toate a fost ispitit asemenea nouă, totuși fără păcat.

¹⁶ Să ne apropiem așadar cutezător de tronul harului, ca să obținem milă și să găsim har pentru a ajuta în timp de nevoie.

5

¹ Căci fiecare mare preot luat dintre oameni este rânduit pentru oameni în cele privitoare la Dumnezeu, ca să ofere deopotrivă daruri și sacrificii pentru păcate;

² El, care poate avea compasiune pentru cei neștiutori și rătăciți, pentru că și el este cuprins de neputință.

³ Și din cauza acesteia este dator să aducă sacrificii pentru păcate, precum pentru popor, așa și pentru el însuși.

⁴ Și nimeni nu își ia singur această onoare, ci acela chemat de Dumnezeu, precum Aaron.

⁵ Tot astfel și Cristos nu s-a glorificat pe sine însuși ca să fie făcut mare preot, ci acela care i-a spus lui: Tu ești Fiul meu, astăzi te-am născut.

⁶ Așa cum și spune în alt loc: Tu ești preot pentru totdeauna, după rânduiala lui Melchisedec.

⁷ Care în zilele cărnii lui, după ce oferise rugăciuni și cereri cu strigăt puternic și lacrimi, către cel ce era în stare să îl salveze din moarte, a și fost ascultat în aceea că el s-a temut;

⁸ Cu toate că era Fiu, a învățat ascultarea prin cele ce a suferit.

⁹ Și, fiind făcut desăvârșit, a devenit autorul salvării eterne pentru toți cei ce ascultă de el;

¹⁰ Numit de Dumnezeu mare preot după rânduiala lui Melchisedec.

¹¹ Despre care avem multe de spus și greu de explicat în vorbire, văzând că sunteți greoi la auzire.

¹² Fiindcă aveți nevoie să vă învețe cineva din nou care sunt principiile începătoare ale oracolelor lui Dumnezeu și ați devenit precum cei care au nevoie de lapte și nu de hrană tare, când voi de mult trebuia să fiți învățatori.

¹³ Fiindcă oricine folosește lapte este neiscusit în cuvântul dreptății, fiindcă este prunc.

¹⁴ Dar hrana tare este a celor maturi, aceia care din cauza folosirii și-au antrenat simțurile ca să discearnă deopotrivă binele și răul.

6

¹ De aceea, lăsând cele începătoare ale doctrinei lui Cristos, să mergem înainte spre desăvârșire, fără să mai punem din nou temelia pocăinței de la faptele moarte și a credinței spre Dumnezeu,

² A doctrinei botezurilor și a punerii mâinilor și a învierii morților și a judecării eterne.

³ Și vom face aceasta dacă Dumnezeu *ne* permite.

⁴ Fiindcă este imposibil pentru cei care au fost odată luminați și au gustat din darul ceresc și au fost făcuți părtași ai Duhului Sfânt,

⁵ Și au gustat cuvântul bun al lui Dumnezeu și puterile lumii ce are să vină,

⁶ Dacă vor cădea alături, să îi restaureze din nou la pocăință, văzând că ei crucifică din nou pentru ei înșiși pe Fiul lui Dumnezeu și îl expun rușinii publice.

⁷ Fiindcă pământul, care se adapă din ploaia care cade adesea peste el și rodește ierburi potrivite pentru cei prin care este lucrat, primește binecuvântare de la Dumnezeu;

⁸ Dar cel care aduce spini și măcăciuni este respins și aproape de blestem; al cărui sfârșit este să fie ars.

⁹ Dar suntem convinși referitor la voi, preaiubiților, de lucruri mai bune și care țin de salvare, deși vorbim astfel.

¹⁰ Fiindcă Dumnezeu nu este nedrept să uite lucrarea voastră și munca dragostei, pe care ați arătat-o pentru numele lui, în aceea că ați servit și serviți sfinților.

¹¹ Și dorim ca fiecare dintre voi să arate aceeași sânguință spre deplina asigurare a speranței, până la sfârșit,

¹² Ca să nu fiți leneși, ci urmași ai celor ce prin credință și răbdare moștenesc promisiunile.

¹³ Fiindcă Dumnezeu, când a promis lui Avraam, deoarece nu a putut să jure pe niciunul mai mare, a jurat pe sine însuși,

¹⁴ Spunând: Cu adevărat, binecuvântând te voi binecuvânta și înmulțind te voi înmulți.

¹⁵ Și, astfel, după ce a îndurat cu răbdare, a obținut promisiunea.

¹⁶ Fiindcă oamenii, într-adevăr, jură pe unul mai mare; și un jurământ pentru confirmare este pentru ei sfârșitul întregii certe.

¹⁷ În același fel, Dumnezeu, cu atât mai mult voind să arate moștenitorilor promisiunii neschimbarea sfatului său, l-a confirmat printr-un jurământ,

¹⁸ Pentru ca, prin două lucruri de neschimbat, în care este imposibil pentru Dumnezeu să mintă, să avem o mângâiere tare, noi, care am fugit la locul de scăpare ca să apucăm speranța pusă înaintea noastră;

¹⁹ Speranța pe care o avem ca pe o ancoră a sufletului, deopotrivă sigură și neclintită și care intră până dincolo de perdea,

²⁰ Unde înainte-mergătorul a intrat pentru noi, adică Isus, făcut mare preot pentru totdeauna după rânduiala lui Melchisedec.

7

¹ Fiindcă acest Melchisedec, împărat al Salemului, preot al Dumnezeului cel preaînalt, cel care a întâlnit pe Avraam întorcându-se de la măcelul împăraților și l-a binecuvântat,

² Lui, de asemenea, Avraam i-a dat a zecea parte din tot; întâi, fiind prin interpretare, Împărat al dreptății, iar după aceea și Împărat al Salemului, care este Împărat al păcii;

³ Fără tată, fără mamă, fără genealogie, neavând început al zilelor, nici sfârșit al vieții, dar făcut asemenea Fiului lui Dumnezeu, rămâne preot pentru totdeauna.

⁴ Dar pricepeți ce mare a fost acesta, căruia chiar patriarhul Avraam i-a dat a zecea parte din prăzi.

⁵ Și, într-adevăr, cei dintre fiii lui Levi, care primesc serviciul preoției, conform legii au poruncă să ia zeciuiele de la popor, adică de la frații lor, cu toate că au ieșit din coapsele lui Avraam.

⁶ Dar el, a cărui genealogie nu este considerată dintre ei, a primit zeciuieli de la Avraam și a binecuvântat pe cel ce avea promisiunile.

⁷ Dar dincolo de orice contradicție, cel mic este binecuvântat de cel mare.

⁸ Și aici, oamenii care mor primesc zeciuieli; dar acolo, le primește el, despre care se mărturisește că trăiește.

⁹ Și ca să spun așa și Levi, care primește zeciuieli, a dat zeciuieli în Avraam.

¹⁰ Fiindcă era încă în coapsele tatălui său, când l-a întâmpinat Melchisedec.

¹¹ De aceea dacă desăvârșirea ar fi fost prin preoția levitică, (fiindcă sub aceasta a primit poporul legea,) ce nevoie mai era ca un alt preot să se ridice după rânduiala lui Melchisedec și să nu fie chemat după rânduiala lui Aaron?

¹² Căci, fiind schimbată preoția, se face din necesitate și o schimbare a legii.

¹³ Fiindcă cel despre care sunt spuse acestea, aparține unui alt trib, din care nimeni nu a servit la altar.

¹⁴ Fiindcă este evident că Domnul nostru a răsărit din Iuda, trib referitor la care Moise nu a spus nimic în legătură cu preoția.

¹⁵ Și este încă și mai evident, căci după asemănarea lui Melchisedec se ridică un alt preot,

¹⁶ Care a fost făcut nu după legea unei porunci carnale, ci după puterea unei vieți fără sfârșit.

¹⁷ Fiindcă el aduce mărturie: Tu ești preot pentru totdeauna, după rânduiala lui Melchisedec.

¹⁸ Fiindcă este într-adevăr o anulare a poruncii premergătoare din cauza slăbiciunii și inutilității ei.

19 Fiindcă legea nu a făcut nimic desăvârșit, ci aducerea unei speranțe mai bune a făcut aceasta, prin care ne apropiem de Dumnezeu.

20 Și, întrucât nu fără jurământ, el a fost făcut preot;

21 (Fiindcă acei preoți au fost făcuți fără jurământ, dar acesta, cu jurământ, prin cel ce i-a spus: Domnul a jurat și nu se va pocăi, Tu ești preot pentru totdeauna, după rânduiala lui Melchisedec);

22 Cu atât mai mult Isus s-a făcut garantul unui testament mai bun.

23 Și ei, într-adevăr, au devenit preoți mulți, pentru că nu le era permis să continue din cauza morții.

24 Dar acesta, fiindcă rămâne pentru totdeauna, are o preoție neschimbătoare.

25 De aceea și este în stare să îi salveze până la capăt pe cei ce vin la Dumnezeu prin el, văzând că el trăiește întotdeauna pentru a mijloci pentru ei.

26 Fiindcă un astfel de mare preot ne era cuvenit nouă, care este sfânt, lipsit de răutate, neîntinat, separat de păcătoși și făcut mai presus de ceruri;

27 Care nu are nevoie zilnic, ca acei înalți preoți, să ofere sacrificii, întâi pentru propriile sale păcate și apoi pentru ale poporului, fiindcă a făcut aceasta o *singură* dată, când s-a oferit pe sine însuși.

28 Fiindcă legea îi face înalți preoți pe oamenii care au slăbiciuni, dar cuvântul jurământului, care a fost după lege, îl face pe Fiul, care este consacrat pentru totdeauna.

8

¹ Iar suma celor despre care am vorbit este că: Avem un astfel de mare preot, care s-a așezat la dreapta tronului Maiestății în ceruri;

² Un servitor al sanctuarului și al adevăratului tabernacol, pe care l-a ridicat Domnul și nu omul.

³ Fiindcă fiecare mare preot este rânduit să ofere daruri și sacrificii, de aceea, este necesar ca și acest om să aibă ceva să ofere.

⁴ Căci dacă ar fi pe pământ, nu ar fi preot, văzând că sunt preoți ce oferă daruri conform legii,

⁵ Care servesc exemplului și umbrei lucrurilor cerești, așa cum Moise a fost avertizat de Dumnezeu, când era gata a face tabernacolul; fiindcă: Vezi, spune el, să faci toate conform modelului arătat ție pe munte.

⁶ Dar acum el a obținut un serviciu nespus mai bun, prin aceea că este de asemenea mijlocitorul unui legământ mai bun, care a fost întemeiat pe promisiuni mai bune.

⁷ Căci dacă acel prim legământ ar fi fost fără cusur, nu s-ar fi căutat loc pentru al doilea.

⁸ Căci, gășind vină în ei, el spune: Iată, vin zilele, spune Domnul, când voi face un legământ nou cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda;

⁹ Nu conform legământului pe care l-am făcut cu părinții lor în ziua când i-am luat de mână pentru a-i conduce afară din țara Egiptului, pentru că ei nu au rămas neclintiți în legământul meu, nici eu nu m-am uitat la ei, spune Domnul.

¹⁰ Fiindcă acesta este legământul pe care îl voi face cu casa lui Israel după acele zile, spune Domnul; voi pune legile mele în mintea lor și le voi scrie

în inimile lor; și le voi fi Dumnezeu și ei îmi vor fi popor;

¹¹ Și nu vor învăța fiecare pe aproapele său și fiecare pe fratele său, spunând: Cunoaște pe Domnul, pentru că toți mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare.

¹² Pentru că voi fi milos față de nedreptatea lor și păcatele lor și nelegiuirile lor; nicidecum nu mi le voi mai aminti.

¹³ În aceea că el spune: Un nou legământ, el l-a învechit pe primul. Acum ceea ce putrezește și îmbătrânește este gata să dispară.

9

¹ Atunci, într-adevăr, primul legământ avea și rânduieli ale serviciului divin și un sanctuar pământesc.

² Pentru că a fost zidit un tabernacol; primul, în care era sfeșnicul și masa și pâinile punerii înainte, care este numit sanctuarul.

³ Iar după a doua perdea, tabernacolul care este numit locul Preasfânt,

⁴ Care avea tămâietoarea de aur și chivotul legământului îmbrăcat peste tot cu aur, în care era vasul de aur care avea mană și toiagul lui Aaron care înmugurise și tablele legământului;

⁵ Iar deasupra acestuia, heruvimii gloriei umbrind scaunul milei, despre care nu putem vorbi acum în amănunt.

⁶ Iar după ce acestea au fost astfel rânduite, preoții intrau întotdeauna în primul tabernacol, împlinind serviciul divin.

⁷ Dar în al doilea intra marele preot singur, o dată pe an, nu fără sânge, pe care îl oferea pentru el însuși și pentru greșelile poporului;

⁸ Duhul Sfânt arătând aceasta, că drumul în locul preasfânt nu era încă făcut cunoscut, în timp ce era încă în picioare primul tabernacol,

⁹ Care era o prefigurare pentru timpul de atunci, în care au fost oferite deopotrivă daruri și sacrificii, care nu puteau desăvârși în ce privește conștiința pe cel ce servea,

¹⁰ Constând doar în mâncăruri și băuturi și diferite îmbăieri și rânduieli carnale, impuse până la timpul reformării.

¹¹ Dar Cristos, venind ca mare preot al lucrurilor bune ce vor veni, printr-un tabernacol mai mare și desăvârșit, nu făcut de mâini, altfel spus, nu din această clădire,

¹² Nici prin sângele țapilor și vițelilor, ci prin propriul lui sânge a intrat o *singură* dată în locul sfânt, obținând o răscumpărare eternă pentru noi.

¹³ Căci dacă sângele taurilor și țapilor și cenușa unei vițele stropind pe cei întinați sfințește spre curățirea cărnii,

¹⁴ Cu cât mai mult sângele lui Cristos, care prin Duhul cel etern s-a oferit pe sine însuși fără pată lui Dumnezeu, va curăța conștiința voastră de faptele moarte, pentru a servi Dumnezeului cel viu?

¹⁵ Și din această cauză, el este mijlocitorul noului testament, pentru ca prin moarte, pentru răscumpărarea încălcărilor care au fost sub primul testament, cei chemați să primească promisiunea moștenirii eterne.

¹⁶ Fiindcă unde este un testament, trebuie

neapărat să aibă loc și moartea testatorului.

¹⁷ Fiindcă un testament intră în vigoare după ce oamenii sunt morți, întrucât nu are nicio putere cât timp trăiește testatorul.

¹⁸ De aceea, nici primul testament nu a fost consacrat fără sânge.

¹⁹ Fiindcă Moise, după ce a spus fiecare precept întregului popor conform legii, a luat sângele vițelilor și al țapilor, cu apă și lână stacojie și isop, și a stropit deopotrivă cartea și întregul popor,

²⁰ Spunând: Acesta este sângele testamentului pe care Dumnezeu vi l-a poruncit.

²¹ Și tot așa, a stropit cu sânge deopotrivă tabernacolul și toate vasele servirii.

²² Și, conform legii, aproape toate sunt curățate cu sânge; și fără vărsare de sânge nu este iertare.

²³ De aceea era necesar ca modelele lucrurilor din ceruri să fie curățate cu acestea, dar înseși lucrurile cerești cu sacrificii mai bune decât acestea.

²⁴ Căci Cristos nu a intrat în locurile sfinte făcute de mâini, care sunt prefigurările celor adevărate, ci chiar în cer, pentru a se arăta acum în prezența lui Dumnezeu pentru noi;

²⁵ Nici ca să se ofere pe sine însuși de *mai* multe ori, așa cum intră marele preot în locul sfânt în fiecare an cu sângele altora,

²⁶ Fiindcă atunci trebuia să sufere de *mai* multe ori de la întemeierea lumii; dar acum, la sfârșitul lumii, el s-a arătat o *singură* dată pentru desființarea păcatului prin însuși sacrificiul lui.

²⁷ Și după cum oamenilor le este rânduit să moară o *singură* dată, iar după aceasta, judecata,

²⁸ Tot așa, Cristos a fost oferit o *singură* dată pen-

tru a purta păcatele multora; și celor ce îl așteaptă li se va arăta a doua oară, fără păcat, pentru salvare.

10

¹ Fiindcă legea, având o umbră a lucrurilor bune ce vor veni și nu însăși imaginea lucrurilor, nu poate niciodată să desăvârșească pe cei ce se apropie de ea cu acele sacrificii, pe care le-au oferit neîncetat an după an.

² Altfel, nu ar fi încetat ele să fie oferite? Pentru că închinătorii trebuiau să nu mai aibă conștiința păcatelor, odată curățați.

³ Totuși, în sacrificiile acelea este o reamintire a păcatelor în fiecare an.

⁴ Fiindcă este imposibil ca sângele taurilor și al țapilor să înlăture păcatele.

⁵ De aceea, venind el în lume, spune: Sacrificiu și ofrandă tu nu ai voit, dar ai pregătit un trup pentru mine;

⁶ În ofrande arse și sacrificii pentru păcat tu nu ți-ai găsit plăcerea.

⁷ Atunci am spus: Iată, eu vin (în sulul cărții este scris despre mine) pentru a face voia ta, Dumnezeule.

⁸ După ce a spus mai sus: Sacrificiu și ofrandă și ofrande arse și sacrificii pentru păcat tu nu ai voit, nici nu ți-ai găsit plăcerea *în ele*; care sunt oferite conform legii;

⁹ Atunci el a spus: Iată, eu vin pentru a face voia ta, Dumnezeule. El desființează pe cel dintâi, ca să stabilească pe al doilea.

¹⁰ Voie prin care suntem sfințiți prin oferirea trupului lui Isus Cristos o dată pentru totdeauna.

11 Și fiecare preot stă zilnic în picioare, servind și oferind deseori aceleași sacrificii care niciodată nu pot înlătura păcatele.

12 Dar acest om, după ce a oferit un singur sacrificiu pentru păcate, pentru totdeauna, s-a așezat la dreapta lui Dumnezeu;

13 De acum, așteptând până când dușmanii lui vor fi făcuți sprijinul piciorului său.

14 Fiindcă printr-o *singură* ofrandă el a desăvârșit pentru totdeauna pe cei sfințiți.

15 *Aceasta* ne mărturisește și Duhul Sfânt; căci după ce a spus mai înainte:

16 Acesta este legământul pe care îl voi face cu ei după acele zile, spune Domnul: Voi pune legile mele în inimile lor și le voi scrie în mințile lor;

17 Și păcatele lor și nelegiuirile lor eu nicidecum nu mi le voi aminti.

18 Dar acolo unde este iertare a acestora, nu mai este ofrandă pentru păcat.

19 De aceea fraților, având cutezanță pentru a intra în locul preasfânt prin sângele lui Isus,

20 Pe o cale nouă și vie, pe care el a consacrat-o pentru noi, prin perdea, care altfel spus este carnea lui,

21 Și având un mare preot peste casa lui Dumnezeu,

22 Să ne apropiem cu o inimă adevărată, în deplină asigurare a credinței, având inimile stropite, pentru curățire, de o conștiință rea, și trupurile scăldate cu apă pură.

23 Să ținem strâns mărturisirea credinței noastre, fără clătinare; (căci credincios este cel ce a promis),

24 Și să luăm aminte unii la alții pentru a *ne*

provoca la dragoste și la fapte bune,

²⁵ Nepărăsind adunarea noastră împreună, după cum este obiceiul unora, ci să ne îndemnăm unii pe alții; și cu atât mai mult cu cât vedeți apropiindu-se ziua.

²⁶ Căci dacă noi păcătuim voit după ce am primit cunoașterea adevărului, nu mai rămâne sacrificiu pentru păcate,

²⁷ Ci o anumită așteptare înfricoșată a judecății și o indignare arzătoare, care îi va mistui pe potrivnici.

²⁸ Oricine a disprețuit legea lui Moise a murit fără milă, pe baza mărturiei a doi sau trei martori;

²⁹ De o cât mai dureroasă pedeapsă presupuneți că va fi considerat demn, cel ce a călcat în picioare pe Fiul lui Dumnezeu și a socotit sângele legământului, prin care a fost sfințit, un lucru profan și a tratat disprețuitor Duhul harului?

³⁰ Căci cunoaștem pe cel ce a spus: Răzbunarea este a mea, eu voi răsplăti, spune Domnul. Și din nou: Domnul va judeca poporul său.

³¹ Înfricoșător lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului cel viu.

³² Dar aduceți-vă aminte de zilele de dinainte, în care, după ce ați fost iluminați, ați îndurat o mare luptă a suferințelor;

³³ În parte, fiind făcuți de priveriște, deopotrivă prin ocări și necazuri, și în parte când ați devenit părtași ai celor care erau astfel folosiți.

³⁴ Fiindcă ați avut compasiune față de mine în lanțurile mele și ați îndurat cu bucurie prădarea bunurilor voastre, știind în voi înșivă că aveți în cer o avere mai bună și durabilă.

³⁵ De aceea nu lepădați cutezanța voastră, care are o mare răsplătire.

³⁶ Fiindcă aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați făcut voia lui Dumnezeu, să puteți primi promisiunea.

³⁷ Deoarece încă puțin timp și cel ce vine va veni și nu va întârzia.

³⁸ Iar cel drept va trăi prin credință; dar dacă cineva dă înapoi, sufletul meu nu își va găsi plăcerea în el.

³⁹ Dar noi nu suntem dintre cei care dau înapoi spre pieire, ci dintre cei care cred pentru salvarea sufletului.

11

¹ Iar credința este substanța lucrurilor sperate, dovada lucrurilor nevăzute.

² Fiindcă prin aceasta bătrânii au obținut o bună mărturie.

³ Prin credință înțelegem că au fost urzite lumile prin cuvântul lui Dumnezeu, așa că lucrurile care sunt văzute nu au fost făcute din lucruri care se văd.

⁴ Prin credință, Abel i-a oferit lui Dumnezeu un sacrificiu nespus mai bun decât Cain, sacrificiul prin care el a obținut mărturia că a fost drept, Dumnezeu mărturisind despre darurile lui; și prin aceasta, deși mort, încă vorbește.

⁵ Prin credință a fost strămutat Enoh, ca să nu vadă moartea; și nu a fost găsit, deoarece Dumnezeu l-a strămutat; fiindcă înainte de strămutarea lui, a avut această mărturie, că i-a plăcut lui Dumnezeu.

⁶ Iar fără credință este imposibil a plăcea lui, fiindcă cel ce vine la Dumnezeu trebuie să creadă

că el este și că este un răsplătitor al celor ce îl caută cu zel.

⁷ Prin credință, Noe, fiind avertizat de Dumnezeu despre lucrurile ce încă nu se vedeau, împins de teamă, a pregătit o arcă pentru salvarea casei sale, prin care el a condamnat lumea și a devenit moștenitor al dreptății, care este prin credință.

⁸ Prin credință, Avraam, după ce a fost chemat să meargă la locul pe care avea să îl primească mai apoi drept moștenire, a ascultat; și a mers, neștiind încotro mergea.

⁹ Prin credință a locuit el temporar în țara promisiunii, ca într-o țară străină, locuind în corturi cu Isaac și Iacob, co-moștenitori ai aceleiași promisiuni.

¹⁰ Fiindcă el căuta o cetate care are temelii, al cărei ziditor și făcător este Dumnezeu.

¹¹ Prin credință și Sara însăși a primit putere pentru conceperea seminței și a născut un copil, deși îi trecuse vârsta, fiindcă l-a socotit credincios pe cel ce promisese.

¹² De aceea chiar dintr-unul și acela ca și mort, s-au născut o mulțime ca stelele cerului, și nenumărați ca nisipul de pe țărmul mării.

¹³ Toți aceștia au murit în credință, fără să fi primit lucrurile promisiunilor, ci, văzându-le de departe, au și fost convinși despre ele, le-au și îmbrățișat și au mărturisit că erau străini și locuitori temporari pe pământ.

¹⁴ Fiindcă toți cei ce spun astfel de lucruri, arată clar că ei caută o patrie.

¹⁵ Și, într-adevăr, dacă și-ar fi amintit de patria aceea de unde au ieșit, ar fi avut ocazia să se

întoarcă.

¹⁶ Dar acum, ei doresc o patrie mai bună, care este cerească; de aceea Dumnezeu nu se rușinează să fie numit Dumnezeul lor; fiindcă le-a pregătit o cetate.

¹⁷ Prin credință, Avraam, când a fost încercat, l-a oferit pe Isaac; și cel ce a primit promisiunile l-a oferit pe singurul său fiu născut,

¹⁸ Despre care s-a spus: Pentru că în Isaac îți va fi numită sămânța;

¹⁹ Socotind că Dumnezeu a fost în stare să îl învie chiar dintre morți, de unde, printr-o prefigurare, l-a și primit.

²⁰ Prin credință, Isaac i-a binecuvântat pe Iacob și Esau referitor la lucrurile ce vor veni.

²¹ Prin credință, Iacob, când era pe moarte, i-a binecuvântat pe amândoi fiii lui Iosif și s-a închinat, rezemat pe vârful toiagului său.

²² Prin credință, Iosif, când i s-a apropiat sfârșitul, a amintit despre ieșirea copiilor lui Israel și a dat poruncă referitor la oasele sale.

²³ Prin credință, Moise, după ce s-a născut, a fost ascuns trei luni de către părinții lui, pentru că au văzut că era un copil frumos; și nu s-au temut de porunca împăratului.

²⁴ Prin credință, Moise, când a crescut mare, a refuzat să fie numit fiul fiicei lui Faraon,

²⁵ Alegând mai degrabă să sufere necaz cu poporul lui Dumnezeu, decât să se bucure pentru o vreme de plăcerile păcatului.

²⁶ Considerând ocară lui Cristos ca bogății mai mari decât tezaurele aflate în Egipt, fiindcă se uita la răsplătire.

²⁷ Prin credință, a părăsit Egiptul, netemându-se de furia împăratului, fiindcă a îndurat, ca văzând pe cel care este invizibil.

²⁸ Prin credință, a ținut paștele și stropirea sângelui, ca nu cumva cel ce nimicea pe întâii născuți să se atingă de ei.

²⁹ Prin credință, au trecut ca pe uscat prin Marea Roșie, în care egiptenii, încercând să o treacă, s-au înecat.

³⁰ Prin credință, zidurile Ierihonului au căzut, după ce au fost înconjurate șapte zile.

³¹ Prin credință, curva Rahab nu a pierit cu cei care nu au crezut, fiindcă promise spionii cu pace.

³² Și ce să mai spun? Fiindcă nu mi-ar ajunge timpul să istorisesc despre Ghedeon și Barac și Samson și Iefta și despre David și Samuel și de profeti,

³³ Care, prin credință, au supus împărății, au lucrat dreptate, au obținut promisiuni, au închis gurile leilor,

³⁴ Au stins puterea focului, au scăpat de ascuțișul sabiei, au fost întăriți prin slăbiciune, au devenit viteji în luptă, au pus pe fugă armatele străine.

³⁵ Femeile i-au primit înapoi pe morții lor prin înviere; iar alții au fost torturați, neacceptând eliberarea, ca să obțină o înviere mai bună;

³⁶ Și alții au suferit încercare prin batjocuri și biciuri, da, chiar mai mult, prin lanțuri și închisoare;

³⁷ Au fost uciși cu pietre, au fost tăiați în două cu fierăstrăul, au fost ispitiți, au murit uciși de sabie, au rătăcit în piei de oaie și de capre, fiind lipsiți, nenorociți, chinuți;

³⁸ (Ei, de care lumea nu era demnă); au rătăcit

în pustiuri și în munți și în peșteri și crăpăturile pământului.

³⁹ Și toți aceștia, obținând o bună mărturie prin credință, nu au primit lucrurile promisiunii,

⁴⁰ Dumnezeu pregătind ceva mai bun pentru noi, ca să nu fie făcuți desăvârșiți fără noi.

12

¹ De aceea și noi, fiind încercuiți cu un nor așa de mare de martori, să lăsăm deoparte fiecare greutate și păcatul care *ne* copleșește așa de ușor și să alergăm cu răbdare cursa care este pusă înaintea noastră,

² Privind cu atenție la Isus, autorul și desăvârșitorul credinței noastre care, pentru bucuria pusă înaintea lui, a îndurat crucea, disprețuind rușinea și este așezat la dreapta tronului lui Dumnezeu.

³ Căci luați aminte la cel ce a îndurat o astfel de împotrivire a păcătoșilor față de el, ca nu cumva să oboseți și să cădeți de oboseală în mințile voastre.

⁴ Voi nu v-ați împotrivit încă până la sânge, luptând împotriva păcatului.

⁵ Și ați uitat îndemnul care vă vorbește ca unor copii: Fiul meu, nu disprețui disciplinarea Domnului, nici nu cădea de oboseală când ești muștrat de el;

⁶ Fiindcă Domnul disciplinează pe cine iubește și biciuiește pe fiecare fiu pe care îl primește.

⁷ Dacă îndurați disciplinarea, Dumnezeu se poartă cu voi precum cu fii; căci, care este fiul pe care nu îl disciplinează tatăl?

⁸ Dar dacă sunteți fără disciplinare, din care toți sunt părtași, atunci sunteți bastarzi și nu fi.

⁹ Mai mult, după carnea noastră am avut părinți care ne-au disciplinat și i-am respectat; nu cu atât mai mult să fim în supunere Tatălui duhurilor și să trăim?

¹⁰ Fiindcă ei, într-adevăr, pentru puține zile ne disciplinau după cum li se părea bine; dar el, pentru folosul nostru, ca să fim părtași ai sfințeniei lui.

¹¹ Dar nicio disciplinare din prezent nu pare a fi bucurie, ci mâhnire; totuși la urmă ea dă rodul pașnic al dreptății celor ce au fost antrenați prin ea.

¹² De aceea, ridicați mâinile care atârnă și îndreptați genunchii slăbiți;

¹³ Și faceți cărări drepte pentru picioarele voastre, ca nu cumva cel șchiop să fie abătut de pe cale ci, mai degrabă, să fie vindecat.

¹⁴ Urmăriți pacea cu toți oamenii și sfințenia, fără care nimeni nu va vedea pe Domnul;

¹⁵ Veghind, ca nu cumva cineva să fie lipsit de harul lui Dumnezeu, ca nu cumva, răsărind vreo rădăcină de amărăciune, să vă tulbure și prin aceasta mulți să fie întinați;

¹⁶ Ca nu cumva să fie cineva curvar sau profan, ca Esau, care pentru o singură mâncare și-a vândut dreptul său de întâi născut.

¹⁷ Fiindcă știți că mai apoi, voind să moștenească binecuvântarea, a fost respins; fiindcă nu a găsit loc pentru pocăință, deși cu grijă a căutat-o cu lacrimi.

¹⁸ Fiindcă nu v-ați apropiat de muntele care se putea atinge și care ardea cu foc, nici de negură și

întuneric și furtună,

¹⁹ Și nici de sunetul de trâmbiță și de vocea cuvintelor, pe care cei ce au auzit-o au implorat să nu li se mai vorbească niciun cuvânt;

²⁰ (Fiindcă nu puteau îndura ceea ce era poruncit: Chiar dacă un animal atinge muntele, să fie ucis cu pietre, sau străpuns cu lancea;

²¹ Și așa de înspăimântătoare era priveliștea, încât Moise a spus: Sunt tare îngrozit și tremur);

²² Ci v-ați apropiat de muntele Sion și de cetatea Dumnezeului cel viu, Ierusalimul ceresc, și de miriadele de îngeri,

²³ De adunarea tuturor și biserica întâilor născuți, care sunt scriși în cer, și de Dumnezeu, Judecătorul tuturor, și de duhurile celor drepti, făcuți desăvârșiți,

²⁴ Și de Isus, mijlocitorul legământului cel nou, și de sângele stropirii, care vorbește lucruri mai bune decât al lui Abel.

²⁵ Vedeți să nu refuzați pe cel ce vorbește. Căci dacă nu au scăpat cei ce l-au refuzat pe cel ce vorbea pe pământ, cu atât mai mult nu vom scăpa noi, dacă ne întoarcem de la cel ce vorbește din cer,

²⁶ A cărui voce a clătinat pământul atunci, dar acum a promis, spunând: Eu clatin încă o dată, nu doar pământul, ci și cerul.

²⁷ Și acest cuvânt: Încă o dată, arată îndepărtarea lucrurilor clătinate, ca a unor lucruri făcute, pentru ca să rămână acele lucruri care nu pot fi clătinate.

²⁸ De aceea, primind o împărăție care nu poate fi clătinată, să avem har prin care să servim plăcut lui Dumnezeu, cu reverență și teamă evlavioasă,

29 Fiindcă, Dumnezeuul nostru este un foc mistuitor.

13

¹ Dragostea frățească să dăinuie!

² Nu neglijați să găzduiți străini, fiindcă prin aceasta unii au găzduit îngeri, fără să știe.

³ Amintiți-vă de cei în lanțuri, ca legați cu ei, și de cei ce suferă restriște, ca fiind și voi înșivă în trup.

⁴ Căsătoria este demnă de cinste în toate și patul neîntinat; dar pe curvari și adulteri îi va judeca Dumnezeu.

⁵ Comportarea voastră să fie fără lăcomie; fiți mulțumiți cu cele pe care le aveți, fiindcă el a spus: Niciodată nu te voi lăsa, niciodată nu te voi părăsi;

⁶ Încât să spunem cutezător: Domnul este ajutorul meu și nu mă voi teme de ce îmi va face omul.

⁷ Amintiți-vă de cei care conduc peste voi, care v-au vorbit cuvântul lui Dumnezeu, a căror credință urmați-o, având în vedere sfârșitul comportării lor.

⁸ Isus Cristos este același ieri și azi și pentru totdeauna.

⁹ Nu fiți purtați înapoi și încolo de doctrine diverse și străine. Fiindcă este bine ca inima să fie întemeiată, cu har, nu cu mâncăruri, care nu au folosit la nimic celor preocupați de ele.

¹⁰ Avem un altar din care nu au dreptul să mănânce cei ce servesc tabernacolul.

¹¹ Fiindcă trupurile acelor animale, al căror sânge pentru păcat este adus de marele preot în sanctuar, sunt arse în afara taberei.

¹² De aceea și Isus, ca să sfințească pe oameni cu propriul lui sânge, a suferit în afara porții.

¹³ De aceea să ieșim la el în afara taberei, purtând ocară lui.

¹⁴ Fiindcă nu avem aici o cetate statornică, ci căutăm pe aceea care vine.

¹⁵ De aceea prin el să oferim tot timpul sacrificiul laudei către Dumnezeu, care este rodul buzelor noastre, aducând mulțumiri numelui său.

¹⁶ Dar nu uitați facerea de bine și părtașia, căci cu astfel de sacrificii este mulțumit Dumnezeu.

¹⁷ Ascultați de cei ce conduc peste voi și supuneți-vă, fiindcă ei veghează asupra sufletelor voastre, ca unii care trebuie să dea socoteală; pentru ca ei să facă aceasta cu bucurie și nu cu mâhnire, fiindcă aceasta nu vă este de folos.

¹⁸ Rugați-vă pentru noi! Căci ne încredem că avem o conștiință bună, în toate voind să trăim onest.

¹⁹ Dar mult mai mult, vă implor să faceți aceasta, ca să vă fiu redat cât mai curând.

²⁰ Iar Dumnezeu păcii, care l-a adus înapoi dintre morți pe Domnul nostru Isus, marele păstor al oilor, prin sângele legământului veșnic,

²¹ Să vă desăvârșească în fiecare lucrare bună, pentru a face voia lui, lucrând în voi ce este plăcut înaintea lui, prin Isus Cristos, căruia fie gloria pentru totdeauna și întotdeauna. Amin.

²² Și vă implor fraților, primiți bine cuvântul îndemnării, fiindcă v-am scris o epistolă în puține cuvinte.

²³ Să știți că a fost eliberat fratele *nostru* Timotei, cu care vă voi vedea, dacă vine curând.

²⁴ Salutați pe toți cei ce vă conduc și pe toți sfinții. Cei din Italia vă salută.

²⁵ Harul fie cu voi toți. Amin.

Biblia Traducerea Fidela
The Holy Bible in Romanian, Biblia Traducerea Fidela
translation

Public Domain

Language: Română (Romanian)

Translation by: Alex Crişan

Cuvântul păstrat al lui Dumnezeu în limba română, traducerea Fidela a Bibliei își are sursa în cele două manuscrise tradiționale, cele inspirate de Dumnezeu, Textul Masoretic (vechiul testament) și Textus Receptus (noul testament).

2024-04-30

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 18 Apr 2025 from source files
dated 30 Apr 2024

eac30117-415c-5809-bea7-422bf6b959a9